

Aliansz Imahét - 2017. január 8 – 15.

A lelkiismereti szabadság

„Itt állok. Másként nem tehetek!” A feljegyzések szerint Luther egynapos mérlegelés után mondta ki ezeket a szavakat Worms-ban, V. Károly udvarában. Ezeknek a szavaknak a hatására Luther számkivetetté vált. De ugyanezek a szavak tették a lelkiismereti szabadság modern értelmezésének megalapozójává is.

Azt is kijelentette – még a fenti kiállását megelőzően, hogy „Ha a Szentírás alapján bebizonyítjátok az állításaimról, hogy nem igazak, akkor visszavonok mindent, amit mondtam.”

Az Evangéliumi Aliansz 2017-es imahetének középpontjában az az öt „Sola” áll, melyek a reformációt meghatározták, Luthert - és hozzá hasonlóan sokakat - törvényen kívülé tették, de mindezekkel együtt mégis megváltoztatták a világot.

Ezek a „Solá”-k ma is számkivetetté teszik a keresztényeket. Egy olyan korban, amikor szinte minden relatív, az ember nem lesz túl népszerű ha az abszolút értékeket hirdeti.

Belegondoltál már abba, hogy valódi lelkiismereti szabadságról csak olyan társadalomban beszélhetünk, amelyik hisz az abszolút értékekben és elfogadja, hogy ezek a helyes életvitel alapkövei? Ma azonban egy olyan társadalomban élünk, amelyik nemcsak hogy elutasítja az abszolút értékeket, de még bünteti is azokat, akik ezekben hisznek. Az elutasítástól, a „politikailag nem korrekt”-nek bélyegzéstől haladunk afelé, hogy lassan nem tehetünk majd semmit a hitbéli meggyőződésünk alapján, mert törvényileg meg lesz határozva, hogy gondolkodhatsz, mit mondhatsz, mit tehetsz - és mit nem.

Be kell látnunk, hogy mi, keresztények is vétkesek voltunk ebben, amikor egy adott korban arra használtuk fel a hatalmunkat, hogy megtiltsunk bizonyos meggyőződéseket.

Csak ott beszélhetünk szabad lelkiismeretről, szólás- és vallásszabadságról, ahol szabadon lehet vitatkozni. Ehhez elengedhetetlen, hogy ma is visszatérjünk az alapértékeinkhez.

Azért imádkozom, hogy az imahét során bátorodjunk fel arra, hogy teljes erőnkből keressük az igazságot, és jussunk el annak új, friss megértéséhez, hogy mit jelent az öt „Sola” szerint élni:

Sola Scriptura – Egyedül a Szentírás által – a Szentírás fölötté áll a hagyományoknak

Sola Fide – Egyedül hit által – hitből, nem a cselekedetektől

Sola Gratia – Egyedül kegyelemből – a kegyelem fölötté áll az érdemeinknek

Sola Christus – Egyedül Krisztus által – Krisztus az egyetlen út

S legyen mindez egyedül Isten dicsőségére! Soli Deo Gloria!

Imádkozó szívvel:

Thomas Bucher

az Európai Evangéliumi Aliansz Főtitkára

Ui.: A 2017-es imahét anyagát az EEA-belül a DACH –csoport állította össze (D: Németország , A: Ausztria és CH: Svájc). Szeretném szívből jövő köszönetemet kifejezni feléjük, amiért hozzájárultak ahhoz, hogy különleges módon tudjuk ünnepelni a reformáció 500 éves évfordulóját.

Január 8. vasárnap – Egyedül Krisztus által – Az egyetlen út

„Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.” (János 14,6)

További igeszakasz: Zsidók 1,1-3

A mennyei Atya úgy dönt, hogy – Fiában megtestesülve - lejön a Földre. Ez a Fiú, egy ártatlan, büntelen ember, az egyetlen, aki vissza tudja hozni Teremtőjéhez a teremtett világot, amely elbukott. Saját vállára veszi a teremtett világ minden bűnét, azért, hogy meghaljon helyette. Helyettünk. Az Atya pedig elfogadja ezt az áldozatot és feltámasztja Fiát.

Ha végignézzük az emberiség történelmén, nincs még egy felszabadító hadművelet, ami akár csak hasonló lenne ehhez. Mekkora áldozat! És ez az Atya, az Isten, most mindenkit arra hív, hogy higgyen Jézus Krisztusban. Isten az ő Fiának adott minden hatalmat. Krisztus az egyetlen út az Atyához és akik belé vetik a bizalmukat, azok részesedni fognak a megváltásban.

Ez csak egy rövid összefoglalása egy teljességgel hihetetlen (vagy inkább mégis: hihető) történetnek! És ez valóban IGAZ. Krisztus megújít bennünket, hogy azzá az emberré válhassunk, akinek Isten eredetileg szánt minket. Új életet kaptunk, valódi, teljes ÉLETet, ami annyira reménnyel és örömmel-teli, hogy még a halált is le tudja győzni. Ha megnézzük azt az igeszakaszt, amiből mai ígénket vettük, az utolsó vacsora eseményeit, látjuk, mennyire nem volt fogalmuk Jézus tanítványainak se arról, hogy miért is jött el Jézus erre a földre (ld.: Jn 13-14). Tamás nem sejtett semmit abból, hogy mire készül Jézus, Péter pedig túl sokat gondolt magáról, amikor azt képzelte, hogy majd ő képes lesz feláldozni életét Mesteréért. De Jézus türelemmel és bátorítással válaszol. Megerősíti beléje vetett bizalmukat és elmagyarázza nekik, hogy azért kell ezen az úton végigmennie, hogy „helyet készítsen” számukra. „Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.” (ld.: Jn 14,2-3)

Mi, keresztények, zárandokúton vagyunk, ami afelé a mennyei haza felé vezet, amiről Jézus beszél itt. Gyakran – ugyanúgy, ahogy ezek a tanítványok – levesszük tekintetünket az előttünk álló útról, s emiatt meg kell állnunk, elbizonytalanodunk. De azért nem kell, hogy elveszítsük a hitünket. Egy dologban biztosak lehetünk: ott megy előttünk valaki és mutatja nekünk az utat. Hála Istennek, nem nekünk kell a saját utunkat kijelölnünk! Krisztust követve, Vele, Benne járjuk azt az utat, ami egyenesen Atyánkhoz, mennyei hazánkba vezet. Jézus biztosít minket afelől, hogy ő bevisz minket oda. Ezért mai imádságunk fő témája az Isten Fia. Ünnepeljük őt együtt, mint olyan útitársak, akik ugyanazon az úton haladunk!

Imatémák:

„Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (Fil 2,5-11)

Köszönjük:

- megmentő szolgálatodat. Istenünk, te Krisztuson keresztül megbékéltetted a világot önmagaddal (ld.: 2 Kor 5,19)
- hogy Jézus végigment azon az úton, mely a kereszthez vezetett, és hogy már előkészítette számunkra a mennybe vezető utat.

Kérünk bocsásd meg:

- hogy újra meg újra saját magunkat tesszük életünkben az első helyre
- hogy nem mindig vagyunk tudatában annak a ténynek, hogy Jézus az egyetlen út az Atyához
- hogy nem szeretjük keresztény testvéreinket, s így nem látszik meg rajtunk, hogy Jézus tanítványai vagyunk (ld. Jn 13,35)

Könyörgünk:

- azokért, akik tévúton járva keresik az üdvösségüket (vallás, ezoterikus dolgok, ...), hogy megtalálják Krisztust
- azért, hogy mi, keresztények, soha ne forduljunk el Krisztus szeretetétől
- azért, hogy segítsünk útitársainknak az Atyához vezető úton és hogy nagyra értékeljük őket

Christoph Grötzingler, Salzburg, az Osztrák Evangéliumi Aliansz főtitkára

Január 9. hétfő – Egyedül a Szentírás által: az Alap, amire építünk

„Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat, és így szólt nekik: „Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. Ti vagytok erre a tanúk.” (Lukács 24,45-48)

További igeszakasz: 2Timóteus 3,16

Isten Igéjének a középpontjában Krisztus van és Ő az, aki kijelenti az Igét nekünk.

Halálból való feltámadása után Jézus két tanítványával találkozik az Emmausba vezető úton. Jézus az Írásokból elmagyarázza nekik, hogy miért kellett a Messiásnak, szenvednie, meghalnia majd újból életre kelnie. Az egész Biblia tele van Jézusra mutató utalásokkal, melyek Krisztus eljövételéről tanúskodnak, hitet ébresztve mindazokban, akik olvassák, ill. hallják.

Könnyen megfeledekezünk arról, milyen nagy kiváltság is az, hogy saját anyanyelvünkön elérhető számunkra a Biblia. Hiszen sokan vannak még, akik számára a Biblia nem hozzáférhető, vagy nem tudják elolvasni. Amikor a Bibliát először fordítják le egy nyelvre, nagyon-nagy örömet tud hozni a helyi embereknek! Törökországban tapasztaltam meg azt, hogyan tud egy másik nyelv új perspektívát nyitni Isten Igéjére, a másik kultúra képi világa által. A következő mondat egy bibliai igeszakasz török fordításának tükörfordítása: „Ma, ha az ő szavát halljátok, ne engedjétek, hogy bőrkeményedés nőjjön a szíveteken!” (Zsid 3,15) Meglehetősen szemléletes leírás: hogy bőrkeményedés nőjjön a szíveteken... Arra figyelmeztet minket, milyen veszélyes ha nem figyelünk a Biblia üzenetére és bezárjuk a szívünket Isten Igéje előtt. Óva int attól, hogy engedetlenek legyünk a Szentírásnak és lebecsüljünk bizonyos igeszakaszokat, azzal, hogy azok már nem számítanak és idejétmúltak egy modern társadalomban.

Évekkel ezelőtt egy indiai teológus azt állította, hogy amióta megtanultuk, hogy hogyan olvassuk a Bibliát, elfelejtettük, hogyan figyeljünk oda Isten szavára. Azt mondta: „Amikor a Bibliát olvasom, a szemem mindig a Szentírás fölött van. Amikor azonban Isten szavára figyelek, akkor saját magamat az Ige alá kell helyeznem.” Bízhatunk Isten szavában. A Biblián alapuló igehirdetés hitet ébreszt, mert a hit hallásból van és a hallott dolgok megértéséből (ld.: Róm 10,17).

Imatémák:

Köszönjük:

- hogy a Biblia már olyan sok nyelvre le van fordítva
- azokat az igehirdetőket, akik Krisztust teszik üzenetük középpontjába és így hitet ébresztenek
- azokat a dicsőítő énekeket, amik bibliai igeverseken alapulnak

Kérünk bocsásd meg:

- hogy volt idő, amikor nem figyeltünk oda Isten szavára; amikor nem az Ige volt egyházunk alapja

Könyörgünk:

- azért, hogy a Bibliát egyre több nyelvre sikerüljön lefordítani
- azért, hogy Isten Igéje hirdettessen a gyülekezeteinkben és hogy odafigyeljenek rá a testvérek
- azért, hogy tanuljunk meg több igeverset fejből

Detlef Garbens, Sinsheim

Január 10. kedd – Egyedül kegyelemből – az egyetlen esélyünk

„Most pedig a törvény nélkül jelent meg Isten igazsága, amelyről bizonyágot is tesznek a törvény és a próféták. Isten pedig ezt az igazságát most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által minden hívőnek. Mert nincs különbség: mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által.” (Róma 3,21-24)

További igeszakasz: 1Korinthus 15,10

„Ha nem teszel erőfeszítéseket, nem fogsz elérni semmit!” Ezt halljuk egész életünkben: a szüleinktől, az iskolában a szigorú matektanártól, a munkahelyünkön... Néha valóban jól jön egy kis nógatás, máskor viszont úgy tűnik, mintha akaratunk ellenére kényszerítenének minket valami megtételére. Néha még magamat is rajtakapom, ahogy ezt mondom magamnak: „Ez az utolsó esélyem arra, hogy bizonyítsak... csak jobban kéne igyekeznem...”

Ami engem illet, még ha jobban is igyekszem, gyakran azt látom, hogy hamar elérek a határim végére. Nemrég találkozni akartam egy barátommal, hogy bocsánatot kérjek tőle egy köztünk nem sokkal azelőtt lezajlott vitával kapcsolatban, de aztán hirtelen eszembe jutott valami más, ami sokkal fontosabb volt. Annak ellenére elhessegettem a kibékülés gondolatát, hogy előtte meg annyira vágytam rá. Aki őszinte tud lenni saját magával, az hamar rájön, hogy hol vannak a határai, hibái. Az élet azonban több annál, mint hogy a legjobb jegyet szerezzük egy vizsgán, sikeresek legyünk a munkánkban, vagy csak egyszerűen az átlagosnál kicsit jobb életet éljünk. Isten szemében megfelelő életet élni - ez az, ami számít. És ez az, ami segít felismernem: mennyire értelmetlen minden arra irányuló erőfeszítéseim, hogy elfogadhatóvá tegyem magam Őelőtte.

Pál apostol leszögezi, hogy ő mindenki másnál keményebben dolgozott, és ezt jogosan teszi (ld.: 1Kor 15,10). De nem hagyja, hogy ez a fejébe szálljon. Alázatos marad, annak teljes tudatában, hogy soha nem jutott volna oda, ahova jutott, Isten kegyelme nélkül. Goethe nevéhez fűződik egy kifejezés, amit így lehetne fordítani: „Azokat tudjuk megmenteni, akik minden erejüket megfeszítve küzdenek”. Pál apostolhoz hasonlóan Luther Márton is arra jutott, hogy ez a mottó egyszerűen nem igaz. Luther ezért folyamatosan azon volt, hogy a nyugati társadalom „hatékonysági elvét” a feje tetejére állítsa. A reformáció nyomán létrejött egyház a Kegyelem elvére épült, a saját teljesítményünk, vagy eredményeink „elve” helyett.

A mi szerepünk passzív. Isten az, aki az aktív cselekvő szerepét betölti. Amikor már úgy érzem, nem bírom tovább és kifogytam minden alternatívából – na akkor lép közbe Isten. Ő az egyetlen személy, aki tud még egy esélyt adni. Fiának szenvedése és kereszthalála által Isten megáldott engem kegyelmével. Ha nem részesültem volna kegyelemben, akkor teljesen kilátástalan lenne minden a mostani életemben is, és a halálomban is. De Isten kegyelmi ajándékával az lehetek, akinek lennem kell: Isten szeretett gyermeke.

Imakérések (103. Zsoltár)

Köszönöm:

- hogy Isten megajándékozott engem és a körülöttem élőket a kegyelem és a megbékélés ajándékával

Kérünk/kérlek bocsásd meg:

- hogy bár meg akarom osztani Isten kegyelmi ajánékát másokkal, de nem teszem elég gyakran
- hogy amikor újra és újra elvesztem az önbecsülésemet, a saját belsőmből, ill. saját erőmből próbálok meg újra megszerezni azt. Pedig nem ez a válasz. Segíts, ó kegyelmes

Istenünk és Atyánk, hogy minden egyes nap visszajöjjünk tehozzád és egyedül a te kegyelmedben bízunk!

Könyörgünk:

- azokért, akik különféle munkahelyeken dolgoznak és a saját eredményeikre alapozva próbálják meg felépíteni az önbecsülésüket (vezérigazgatók, hírességek, ...)
- azokért, akik védelemre, kegyelemre és törődésre szorulnak, de csak elutasítást és magányt kapnak (menekültek, nehéz családi körülmények között élő gyerekek, ...)
- a háborús helyzetekben vezető pozíciókban levőkért, hogy a megbékélésre törekedjenek

Marieluise Bierbaum, Bréma

Január 11. szerda – Egyedül hit által: Isten hívására válaszolva

„Hogyan lehetséges akkor a dicsekvés? Lehetetlenné vált. Milyen törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit „törvénye” által. Hiszen azt tartjuk, hogy hit által igazul meg az ember, a törvény cselekvésétől függetlenül.” (Róma 3,27-28)

További igeszakasz: Lukács 5,1-11

A 4. Sola - „egyedül hit által” - az Isten hívására adott megfelelő válasz. Mindannyian ismerjük az ajándékozó érzését, aki aggódva figyel, hogy ajándéka milyen fogadtatásra fog találni. Kétségbeesve reménykedünk benne, hogy ajándékunkat észreveszik, elfogadják, értékelik és hogy az ajándék megfelelő lesz a megajándékozott számára. De hogy van mindez Isten ajándékával? Pál azt mondja itt, a Rómaiakhoz írt levélben, hogy csak úgy tudjuk elfogadni Isten ajándékát, ha hittel megbízunk benne.

Azzal kapcsolatban, hogy ez a „hit” mit is jelent, sokféle tévhit alakult ki. Erről ír Pál a fenti versekben. Az első ilyen félreértés a „dicsekvés”. Vagyis amikor valaki úgy tekint az Istenbe vetett hitre, mint egy „kegyes cselekedet”-re. Ezzel az a probléma, hogy túl nagy hangsúly kerül arra az egyébként tényleg mély hitre, amit saját erőfeszítéseinken keresztül értünk el. Néha még el is várjuk másoktól, hogy ugyanilyen erős hitük legyen, mintha csak úgy egyszerűen a semmiből azt elő lehetne hozni. De hitet nem tudunk csak úgy saját magunktól produkálni; azt Istentől kell kérnünk.

A második ilyen félreértés akörül forog, hogy mit is jelentenek azok a jó „cselekedetek”. Még mindig ott van bennünk az a régi vallásos kísértés, hogy meg akarunk dolgozni Isten jóakarataért. Vagy hogy legalább megpróbáljunk segíteni Istennek abban, amit már megtett. Pál azonban azt emeli ki, hogy a hit önmagában elég. Semmi többre nincsen szükség. Isten már mindent megtett.

Az „egyedül hit által” egy harmadik félreértést is megválaszol, méghozzá egy olyan félreértést, ami talán a másik kettőnél időszerűbb mai modern társadalmunkban: hogy amit Isten tett, az megigazít bennünket, akár elfogadjuk hit által, akár nem. Sokan vágyanak manapság egy könnyű megoldásra, hogy az „istenes életüket” automata-üzemmódba kapcsolhassák, ahol minden anonim és automatikus, függetlenül attól, hogy válaszolt-e az ember Isten hívására, vagy hogy egyáltalán hisz-e az ember benne, vagy nem. De Pál arra emlékeztet bennünket ebben az igeszakaszban, hogy Isten azért szólított meg minket Krisztuson keresztül, mert kapcsolatra vágyik velünk. Ez a kapcsolat pedig „egyedül hit által” lehetséges. Ezért hívjuk arra az embereket, hogy tapasztalják meg ők is ezt a hitet.

Mi a legnagyobb „vallásos” kísértésed? Az, hogy dicsekszel a hiteddel, holott az csak ajándék? Vagy talán az, hogy a saját istenfélő cselekedeteidben bízol, annak ellenére, hogy azok nem fogják jobban kivívni Isten jóakarataát? Vagy esetleg azzal hitegeted magad, hogy működhet a dolog hit nélkül is? Ha őszintén válaszolsz ezekre a kérdésekre, az segíthet abban, hogy eldöntsd: miért is fogsz ma imádkozni.

Imakérések (Ef 3,14-21):

Köszönjük:

- a Kegyelem ajándékát, melyet nem érdemlünk
- hogy Krisztus minden szükségest elvégzett értünk
- hogy Isten hitet gerjesztett bennünk

Kérünk, bocsásd meg:

- hogy gyakran dicsekszünk a hitünkkel
- hogy megpróbáljuk a saját cselekedeteinkkel kiérdemelni jóakarodat

Könyörgünk:

- „Hiszek, segíts a hitetlenségemen!” (Márk 9,24)

- hitben való egységért

Dicsőítünk, Istenünk:

- mert megbízható vagy
- mert a Hozzád vezető Út nyitva áll

Dr. Guido Baltes, Marburg

Január 12. csütörtök – Egyedül hit által: Isten hívása az egész világ felé

„Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek. Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívók fognak kapni.” (János 7,37-39a)

További igeszakasz: ApCsel 17,22-24

Van egy német ének, aminek a szövege valahogy így hangzik: “Isten meghívott minket bankettjére, menjünk hát és újságoljuk el ezt mindenkinek, akivel odafele az úton találkozunk...”

Amikor meghívót kapok egy bankettre, attól mindig olyan különlegesnek érzem magam! Ha belegondolok, micsoda megtiszteltetés az, hogy a házigazda konkrétan engem, ott szeretne látni. Isten számára nagyon fontos, hogy minden egyes ember elfogadja a meghívását. Értékesek vagyunk a számára és nagyon szeretné, ha ott lennénk hozzá közel; nem ideig-óráig, hanem állandóan. Sőt, nem is csak mint vendég, hanem mint családtag. Azt akarja, hogy MI az Ő életének, az Ő lényének részesei legyünk. Egy értelmes és megelégtető életet ajánl NEKÜNK, ami az Ő örök jelenlétében válik tökéletessé. Micsoda kiváltság ez! És micsoda távlatokat jelent ez számunkra, emberek számára! Jézus azért használja itt az örömnépe képét, hogy egyértelművé tegye: Ő az, aki meghív bennünket és Ő az, aki együtt akar ünnepelni velünk.

Örök országában mennyei helyeket készített számunkra, ahova nem kell fizetnünk semmilyen belépődíjat, bérleti díjat, sőt még hitelre sincs szükségünk. Nem kell semmi mást tennünk, csak hinnünk kell: *egyedül hit által*. A hit sokkal több, mint az, hogy Isten jelenlétét rituális keretek között hangsúlyozottan tudatosítjuk magunkban. A hit azt jelenti, hogy teljes mértékben elfogadjuk azt, hogy Isten megtartja ígéreteit, valamint, hogy Isten cselekedeteiben bízunk, nem pedig a saját cselekedeteinkben.

Jézus 2000 évvel ezelőtt kiküldte akkori tanítványait, ma pedig MINKET küld, azért hogy minden egyes emberhez itt a Földön eljuthasson Isten meghívása és igent mondhasson Neki. Isten mindenki számára készít helyet, de vajon minden hely el lesz-e foglalva? Jézus szélesre tárja karjait és örömmel fogad mindenkit, aki hozzá jön. Fáj neki, ha valaki nem fogadja el a meghívását. Ma köszönjük meg Istennek ezt a mindenki számára szóló meghívását és kérjük, hogy segítsen nekünk örömmel elfogadni azt.

Imakérések:

„Hálát adunk Istennek mindenkor mindnyájatokért, amikor megemlékezünk rólatok imádságainkban, mert szüntelenül emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt hitből eredő munkátokat, szeretetből jövő fáradozásotokat és a mi Urunk Jézus Krisztusba vetett reménységetek állhatatosságát” (1Thesszalonika 2,3. Olvassátok tovább, egészen a 10. versig!)

Köszönjük:

- hogy Jézus annyira tisztel bennünket, hogy arra hív, hogy vele legyünk

Kérünk, bocsásd meg:

- hogy gyakran inkább bízunk magunkban, mint Jézusban
- Urunk, a hitetlenségünket és erősítsd meg a beléd és a te ígéreteidbe vetett hitünket

Könyörgünk:

- Atyánk, hogy nyisd meg az emberek szívét az egész világon, hogy meghallják hívásodat és azt hittel elfogadják

Horst Weippert, Gärtringen

Január 13. péntek – Egyedül kegyelemből: Isten hozzáállása a világhoz

„Abban az időben így szólt Jézus: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek előtt, és felfedted az egyszerű embereknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak.

Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni.

Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű.” (Máté 11,25-30)

További igevers: 2Mózes 34,6

Isten szíve mélyéből szereti ezt a világot; ezért küldte el az ő Fiát, Jézust. Hiszen Isten már Egyiptomban ezt mondta az izraelitáknak: „Megláttam népem nyomorúságát” (2Móz 3,7). Isten ma is ugyanúgy látja nyomorúságainkat, mint annak idején: polgárháborúk sújtotta nemzetek, kizsákmányolás és erőszak, otthonukat elvesztett emberek, akik menekültekké váltak. Ezek az emberek igyekeznek keserves munkával felépíteni maguknak egy új életet egy ismeretlen földön, ahol idegeneknek hívják őket, úgy, mint itt, Európában. Isten látja őket és együtt szenved velük. Kegyelme természetes módon kiárad azok felé is, akik még nem ismerik Őt, mert Ő mindig ott van a szenvedőkkel, függetlenül azok vallási vagy faji hovatartozásától.

Isten látja a nehézségeinket és a terheinket. Látja minden hibánkat és bukásunkat. Látja a problémáinkat, amikkel a munkánkban, vagy a házasságunkban küzdünk, látja amikor küszködünk a gyerekneveléssel, vagy amikor pénzügyi csapások érnek minket, vagy amikor balesettel, betegséggel kell szembenéznünk. „Mindannyian ugyanabban a csónakban evezünk.” De néha úgy tűnik, mintha Isten nem lenne velünk. Hiszen nem úgy tűnik sokszor, hogy a világ egyre rosszabb lesz, ahelyett, hogy egyre jobb lenne? Ezzel a kérdéssel gyakran találkozunk. De Isten valóban elküldte a fiát. Itt van a világban és itt van velünk: Ő Emmánuel, „velünk az Isten”. Ezért halt meg a kereszten.

Isten nem feledkezett el rólunk. Az ő kegyelmét nekünk különösen is szánja, ezért hív bennünket magához ma Jézus. Egyszerre vette magára a világ terheit és minden egyes ember egyéni szükségéit. „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok” (Mt 11,28). A vállára akarja venni a terheinket, ami azt jelenti, hogy nem nekünk kell azokat egyedül elhordoznunk. Úgy tudjuk magunkra venni az ő „igáját”, ha imádkozunk hozzá. Jézussal együtt egy csapatot alkotunk. Ez azt jelenti, hogy nem vagyunk egyedül. Ő az, aki mellettünk van, aki velünk van, aki hordozza minden terhünket, akkor is, ha nem látjuk, nem érezzük Őt. Akkor válik a terhünk könnyűvé, amikor imádkozunk Hozzá. Imádkozzunk most közösen, hogy Isten hordozzon bennünket.

Imatémák (Lukács 1,46-55):

Köszönjük:

- hogy a szívedet kitértad előttünk
- hogy nem nekünk kell előállnunk a saját megoldásainkkal, javaslatainkkal és terveinkkel, hanem megbízhatunk benned
- hogy akkor is szeretsz, ha hibázunk és nem kell fenntartanunk a tökéletesség látszatát

Kérünk, bocsásd meg:

- amikor azt hisszük, hogy nem vagy velünk, hogy megfeledkeztél rólunk, hogy nem törődsz velünk
- hogy gyakran a saját erőnkre és forrásainkra hagyatkozunk, ahelyett, hogy egyenesen hozzád jönnénk

Könyörgünk:

- erősítsd meg a hitünket abban a tényben, hogy te mindent a kezvedben tartasz és gondoskodsz róla, hogy mindennek jó vége legyen
- hódítsd el a hatalmon lévők szívét, hogy a jóért és az igazságért küzdjenek

Magdalena Paulus, Götzis, Vorarlberg

Január 14. Szombat – Egyedül a Szentírás által: Isten hangja a világban

„Amikor pedig nagy sokaság gyűlt össze, és városról városra sokan csatlakoztak hozzá, egy példázatot mondott nekik: Kiment a magvető vetni. Vetés közben némely mag az útfélre esett, és eltaposták, vagy megették az égi madarak. Némelyik a köves helyre esett, és alighogy kihajtott, elszáradt, mert nem kapott nedvességet. Némelyik a tövisek közé esett, és amikor vele együtt felnőttek a tövisek is, megfojtották. Némelyik pedig a jó földbe esett, és amikor felnövekedett, százszoros termést hozott. Amikor ezeket elmondta, így kiáltott: Akinek van füle a hallásra, hallja!” (Lukács 8,4-8)

További igeszakasz: Máté 4,1-11

A szántóföldek a tél folyamán meglehetősen kopárak. Nehezen tudjuk elképzelni, hogy tavasszal új élet sarjad majd belőlük. De bármennyire is természetlennek tűnnek a mi szemünkben, egy gazda szemében a téli szántóföldben benne van az új aratás ígérete.

Jézus olyan, mint egy gazda. Velünk ellentétben, már előre látja, hogy Isten Igéjének egy magja mivé fog fejlődni. Mindig van azonban néhány akadály, ami megakadályozhatja, hogy az a fiatal növény megfelelően meggyökereszen: az út, a sziklás talaj, a tövisek...

Jézus nem megóvni akar bennünket ezektől a veszélyektől ezen a példázaton keresztül, hanem ígéretét akarja elélni társainkkal kapcsolatban, hogy mi történik, ha Isten Igéjének magja jó földbe hullik. Ez a példázat a következőket tanítja nekünk arról, hogy Isten hogyan gondolja az ő „Igemagját”:

- Az aratáshoz idő kell. Aki termést akar betakarítani, annak teljes hosszában végig kell járnia az ahhoz vezető utat. Hogyan reagálsz, amikor nem látod rögtön a munkád gyümölcsét? Hogyan reagálsz, amikor Isten üzenete nem villámcsapásként hasít beléd, hanem csigalassúsággal növekszik benned?
- Legtöbben könnyen elveszítjük türelmünket, márpedig a ránk váró növekedés megpróbáltatásokkal teli, lassú folyamat. Készen állunk rá?
- Egy mag csakis jó talajban fejlődik megfelelően. Megteszünk minden tőlünk telhetőt azért, hogy előkészítsük a „talajt” gyülekezeteinkben?
- A megfelelő magvetésből hatalmas aratás várható. Egy magból száz új lesz és minden egyes új magnak kellő mennyiségű levegőre és térre van szüksége ahhoz, hogy fejlődni tudjon.

Amikor Afrikában éltem, gyakran láttam, ahogy többszáz keresztény siet a gyülekezetbe Bibliával a hóna alatt. Mi viszont inkább otthon hagyjuk Bibliáinkat a polcon. Nem akarunk feltűnést kelteni! Félünk. Miért nem vagyunk annyira büszkék a Bibliáinkra, hogy megmutassuk azt másoknak? Hiszen az évszázadok során a Biblia központi szerepet töltött be társadalmunkban. Olyan bibliai kifejezések, mint „szabadság” vagy „igazság” mára már alkotmányos követelmények. Nagyon sok segítségnyújtó bibliai alapokon szerveződött. Örömmel és várakozással telve kell a Biblia üzenetét a szántóföldre hoznunk, abban a biztos tudatban, hogy ez Isten magja és emiatt különleges.

Imakérések:

„Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel Istenhez kiáltottak, és így szóltak: Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, te mondtad a Szentlélek által Dávid atyánknak, a te szolgádnak szájával: „Miért tombolnak a népek, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen.” Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyeztek ebben a városban Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével, hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezed

és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék. Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet; nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által.” (ApCsel 4,24-30)

Hálát adunk:

- az Isten Igéjében rejlő hatalomért, ami már 2000 éve munkálkodik közöttünk

Kérünk, bocsásd meg:

- hogy néha - mintha tojáshéjon lépdelnénk - zavartan kerüljük, hogy a Bibliáról nyilvánosan beszéljünk. Hogy legtöbbször az Isten Igéjével kapcsolatos problémákról beszélünk, a benne rejlő hatalmat és erőt pedig elhallgatjuk.

Könyörgünk (konkrét nevekkel, ha lehetséges):

- azokért, akik nyilvánosan hirdetik Isten Igéjét
- azokért, akik nemrég fogadták be Isten Igéjének magját a szívükbe
- azokért, akik növekedésük közben nehézségekbe ütköznek
- azokért a keresztényekért, akik Isten Igéjét a médián keresztül hirdetik (internet, TV, rádió, stb.)

Thomas Hanimann, Schaffhausen

Január 15. vasárnap – Egyedül Krisztus által - A világnak egyedül Krisztusban van reménye

„Akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag e titok dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek. Mi őt hirdetjük, miközben minden embert teljes bölcsességgel intünk és tanítunk, hogy minden embert tökéletessé tegyünk Krisztusban.” (Kol 1,27-28)

További igeszakasz: Ézsaiás 42,1-12

Ebben az ézsaiási igeszakaszban egy merész elmélet bontakozik ki előttünk. Van bárki is, aki ellentmondana annak, hogy Jézus az egyetlen reményünk? A valóságban manapság nagyon sok ember nem ért egyet ezzel az állítással. A reménység sokakban meggyengült, ezzel utat adva a jövővel kapcsolatos aggodásnak. Egyre jobban bocsátkozunk találgatásokba az életünkkel kapcsolatban. A fórum-beszélgetések egy sokvallású világot vetítenek elénk és a vitákat szemlélők egy része valamiféle válasz után sóvárog, míg a másik része már mindenből kiábrándult. Hol van a remény ennek a világnak a számára? Tényleg csak Krisztusban van?

Pál az egységről és az igazságról ír a Kolossébelieknek. Azért küldte ezt a levelet, hogy tudatosítsa bennük Jézus egyedi természetét (Kol 1,15-23). Krisztus elégséges! Ő a láthatatlan Isten látható képe. Krisztus az egyház feje. Ő az, aki felemeltetett. Mindenkinek meg kell tudnia ezt a csodálatos titkot! Ez a mi reménységünk.

Amióta Pál leírta ezeket a szavakat, üzenete megszámlálhatatlan embernek nyújtott ösztönzést és motivációt. A keresztény misszió már megváltoztatta a világ képét, de még nem értük el a paradicsomi állapotot. Ahhoz, hogy személyes változást éljünk át, önként el kell fogadnunk Jézust egyedüli megmentőnként. Minden egyes generációnak megvannak a maga elvárásai a jövőt illetően, és minden egyes generációnak meg kell hallania azokat az igehirdetőket, akik világosan és nyilvánosan hirdetik: „egyedül Krisztusban van a világnak reménye”.

Ennek a misszió részé az imádság. Nem elég a reményt és a hitet a szívünkben hordoznunk; ki kell lépnünk a hitből a cselekvésbe, a beszédből a cselekedetbe. A mi generációnk projekteket keres, gyülekezeteket és olyanokat, akik reménnyel töltik meg őket. Az első nagyon fontos lépés, amit tehetünk, hogy egységben együtt imádkozunk. Amikor nyilvánosan odaszánjuk magunkat Krisztusnak, az másokat megerősít. Jézus Krisztus az egyetlen reményünk a jövőre nézve. Nem számít, hogy mi történik velünk akár helyi, akár világ-szinten, abban a biztos tudatban élhetünk vagy halhatunk, hogy Vele vagyunk.

Imakérések (Jézus imádsága értünk):

„De nem értük könyörgők csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem. Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogyan mi egyek vagyunk: én őbennük és te énbennem, hogy teljesen egyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szerettél. Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szerettél engem már a világ kezdete előtt. Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ők is felismerték, hogy te küldtél el engem. És megismertetem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én is őbennük.” (János 17,20-26)

Köszönjük:

- hogy Krisztus a remény és az új élet forrása
- azokat a gyülekezeteket és projekteket, amik ezt az örömhírt, ezt a reményt terjesztik

Kérünk bocsásd meg:

- hogy félünk azoktól, akik kritizálnak minket
- hogy félszívvel olvassuk a Bibliát
- hogy hiányzik belőlünk a magabiztosság

Könyörgünk:

- kellő bátorságért az értékeink fontossági sorrendjének meghatározásakor
- a Jézus Krisztusba, mint reményünkbe vetett megújult bizalomért
- a világméretű evangélizációért
- a gyülekezetplántálási projektekért

Wolfhart Neumann, Lipcse